

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ถือเป็นสวัสดิการสังคมประเภทหนึ่งที่รัฐบาลจัดสรรให้กับผู้สูงอายุที่มีอายุ ๖๐ ปีบริบูรณ์ขึ้นไปโดยผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนและองค์กรภาครัฐที่รับผิดชอบ ประกอบด้วยกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การจัดสวัสดิการเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุ ได้เริ่มเป็นรูปธรรม ในปีพุทธศักราช ๒๕๓๕ จากแนวคิดของกรมประชาสงเคราะห์ซึ่งปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ตามมติของคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๓๕ ให้จัดตั้งกองทุนสวัสดิการผู้สูงอายุในชุมชน (เบี้ยยังชีพ) พุทธศักราช ๒๕๓๖ เพื่อให้เงินช่วยเหลือผู้สูงอายุที่มีฐานะยากจน เดือนละ ๒๐๐ บาท

ต่อมา กรมประชาสงเคราะห์ได้มีการถ่ายโอนภารกิจด้านสวัสดิการเบี้ยยังชีพให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สืบเนื่องมาจากนโยบายการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นของรัฐบาลซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พุทธศักราช ๒๕๓๗ มาตรา ๖๗(๖) กำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ต้องส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และคนพิการ^๑ ประกอบกับพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช ๒๕๔๒ มาตรา ๑๖ (๑๐) กำหนดให้เทศบาล เมืองพัทยาและองค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ในการสังคมสงเคราะห์และการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชราและผู้ด้อยโอกาส^๒ จึงนับเป็นจุดเริ่มต้นในการดำเนินงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ในสมัยรัฐบาล นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี ได้ประกาศนโยบายต่อรัฐสภาจัดให้มีโครงการหลักประกันรายได้ให้แก่ผู้สูงอายุ เพื่อให้ผู้สูงอายุทุกคนมีสิทธิได้รับสวัสดิการเบี้ยยังชีพเท่าเทียมกัน กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการรับขึ้นทะเบียนผู้สูงอายุที่ประสงค์จะขอรับสิทธิสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ในอัตราเดือนละ ๕๐๐ บาท ต่อมารัฐบาลนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ได้ประกาศนโยบายกำหนดอัตราเบี้ยยังชีพแบบขั้นบันไดสำหรับผู้สูงอายุโดยให้ผู้สูงอายุที่มีอายุ ๖๐ – ๖๙ ปี จะได้รับเบี้ยยังชีพ ๖๐๐ บาทต่อเดือน ผู้สูงอายุที่มีอายุ ๗๐ – ๗๙ ปี

^๑ กระทรวงมหาดไทย, พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึง ฉบับที่ ๖ พ.ศ. ๒๕๕๒, หน้า ๑๐.

^๒ กระทรวงมหาดไทย, พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒, หน้า ๓.

จะได้รับเบี้ยยังชีพ ๗๐๐ บาทต่อเดือน ผู้สูงอายุที่มีอายุ ๘๐ – ๘๙ ปี จะได้รับเบี้ยยังชีพ ๘๐๐ บาทต่อเดือนและผู้สูงอายุที่มีอายุ ๙๐ ปีขึ้นไปจะได้รับเบี้ยยังชีพ ๑,๐๐๐บาทต่อเดือนโดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการรับลงทะเบียนผู้ที่จะมีอายุครบ ๖๐ ปี บริบูรณ์ขึ้นไปในปีงบประมาณถัดไป ภายในเดือนพฤศจิกายนของทุกปีและดำเนินการเบิกจ่ายสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุแบบขั้นบันไดให้แก่ผู้สูงอายุตามบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุภายในวันที่ ๑๐ ของทุกเดือน

องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่าเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลขนาดกลางได้ดำเนินงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๔๕ ซึ่งในปัจจุบันมีผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพจำนวนทั้งสิ้น ๑,๐๗๑^๓ คน ถึงแม้้องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่ามีความพร้อมในการดำเนินงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในระดับหนึ่งแต่ในข้อเท็จจริงยังประสบปัญหาในกระบวนการ ขั้นตอนการดำเนินงาน อาทิเช่น ปัญหาด้านความพร้อมในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลและเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลเนื่องจากบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไม่เพียงพอ การยื่นคำขอของผู้สูงอายุมาลงทะเบียนไม่ตรงตามระยะเวลาที่รับขึ้นทะเบียน ปัญหาการยื่นคำขอลงทะเบียนซ้ำซ้อน การตรวจสอบสถานะการมีชีวิตรอยู่และการจัดทำประกาศรายชื่อผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ปัญหาด้านทัศนคติที่มีต่อสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

ในการบริหารงานขององค์กรจำเป็นต้องใช้ศาสตร์และศิลป์ในการบริหารงานเพื่อให้บรรลุผลตามนโยบายและเป้าหมายขององค์กร ซึ่งปัจจุบันมีนักวิชาการทางตะวันตกให้ความสนใจการประยุกต์หลักธรรมทางพุทธศาสนาใช้ในการบริหารองค์กรซึ่งในส่วนของประเทศไทยเริ่มนำนโยบายการใช้หลักธรรมาภิบาลมาช่วยในการบริหารงานส่วนราชการและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จะเห็นได้ว่าองค์กรต่างๆ เริ่มตระหนักและเห็นความสำคัญในการนำหลักธรรมทางพุทธศาสนามาประยุกต์ใช้ในการบริหารงานซึ่งหลักสังคหวัตถุ ๔ ก็เป็นหลักธรรมที่เกี่ยวข้องกับการสงเคราะห์ อันประกอบด้วย ทาน คือ โอบอ้อมอารี ช่วยเหลือ แบ่งปันให้ความรู้และคำแนะนำ, ปิยวาจา คือ พูดจาไพเราะ , อติถจริยา คือ การสงเคราะห์ประชาชนและสมานัตตตา คือ การประพฤติตนเสมอต้น เสมอปลาย การไม่เลือกปฏิบัติซึ่งเมื่อนำหลักธรรมดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในเกี่ยวกับงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จะส่งผลให้การดำเนินงานด้านสวัสดิการเบี้ยยังชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพิ่มมากขึ้น

จากเหตุผลความเป็นมาและความสำคัญของการจัดสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิจัยเรื่องรูปแบบการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสว่างเม่น จังหวัดแพร่โดยนำหลักสังคหวัตถุ ๔ มาประยุกต์ใช้ในการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่าเพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ไปเป็นข้อมูล เพื่อการพัฒนาบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่าและเป็นฐานข้อมูลเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

^๓ องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า, ประกาศอบต.บ้านเหล่า เรื่อง ผู้มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสว่างเม่น จังหวัดแพร่ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๘, หน้า ๓๔.

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑.๒.๑ เพื่อศึกษารูปแบบการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสังคหวัตถุ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่

๑.๒.๒ เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้สูงอายุต่อการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสังคหวัตถุ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ จำแนกตาม เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษาและรายได้

๑.๒.๓ เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสังคหวัตถุ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่

๑.๒.๔ เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสังคหวัตถุ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่

๑.๓ ปัญหาที่ต้องการทราบ

๑.๓.๑ รูปแบบการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสังคหวัตถุ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ เป็นอย่างไร

๑.๓.๒ ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้สูงอายุต่อการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสังคหวัตถุ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ จำแนกตาม เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษาและรายได้ แตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

๑.๓.๓ ปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสังคหวัตถุ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ มีอะไรบ้าง

๑.๓.๔ แนวทางการพัฒนาการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสังคหวัตถุ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ ควรเป็นอย่างไร

๑.๔ ขอบเขตการวิจัย

๑.๔.๑ ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับ รูปแบบการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสังคหวัตถุ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่าอำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ อันประกอบด้วย ทาน คือ โอบอ้อมอารี ช่วยเหลือ แบ่งปันให้ความรู้และคำแนะนำ , ปิยวาจา คือ พูดจาไพเราะ , อัตถจริยา คือ การสงเคราะห์ประชาชนและสมานัตตตา คือ การประพฤติตนเสมอต้น เสมอปลาย การไม่เลือกปฏิบัติ

^๔ พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต), ธรรมบุญชีวิต, พิมพ์ครั้งที่ ๑๒๑, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์บริษัท สหธรรมิก จำกัด, ๒๕๕๓), หน้า ๔.

๑.๔.๒ ขอบเขตด้านตัวแปร

๑. ตัวแปรต้น (Independent Variables) คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษาและรายได้

๒. ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ รูปแบบการบริหารงานสวัสดิการ เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสัจจวัตถุ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่

๑.๔.๓ ขอบเขตด้านประชากร

ในการวิจัยครั้งนี้ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ จำนวน ๑,๐๗๑ คน^๕

ส่วนประกอบในการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ จำนวน ๗ รูป/คนโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก

๑.๔.๔ ขอบเขตด้านพื้นที่

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดพื้นที่ในการศึกษาวิจัย ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดพื้นที่ในการศึกษาวิจัยได้แก่ พื้นที่หมู่ที่ ๑ – หมู่ที่ ๔ ตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่

๑.๔.๕ ขอบเขตด้านระยะเวลา

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิจัยตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๕๘ ถึงเดือนมีนาคม ๒๕๕๙ รวมระยะเวลา ๖ เดือน

๑.๕ สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ ๑ ผู้สูงอายุที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานสวัสดิการ เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสัจจวัตถุ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๒ ผู้สูงอายุที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานสวัสดิการ เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสัจจวัตถุ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๓ ผู้สูงอายุที่มีสถานภาพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานสวัสดิการ เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสัจจวัตถุ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ แตกต่างกัน

^๕ องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า, ประกาศอบต.บ้านเหล่า เรื่อง ผู้มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๘, หน้า ๓๔.

สมมติฐานที่ ๔ ผู้สูงอายุที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสังกัดวัตถุ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสองเม่น จังหวัดแพร่ แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๕ ผู้สูงอายุที่มีรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสังกัดวัตถุ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสองเม่น จังหวัดแพร่ แตกต่างกัน

๑.๖ นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

๑.๕.๑ รูปแบบ หมายถึง วิธีการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า ตามขอบข่ายโครงสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภารกิจการบริหาร ด้านการบริหารจัดการ ด้านการบริหารจัดการงบประมาณบริหาร ด้านบริหารจัดการบุคคล และด้านบริหารทั่วไป โดยนำหลักสังกัดวัตถุ ๔ มากำหนดเป็นแนวทางในการบริหารงานแต่ละด้าน

๑.๕.๒ การบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ หมายถึง กระบวนการดำเนินการบริหารงานเกี่ยวกับสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสองเม่น จังหวัดแพร่ ตั้งแต่ด้านกระบวนการวางแผน การจัดรูปแบบ การควบคุม การประเมินผลและการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ การใช้ทรัพยากรที่ก่อให้เกิดความสำเร็จตามเป้าหมายขององค์กร

๑.๕.๓ เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ หมายถึง สวัสดิการผู้สูงอายุรูปแบบหนึ่งที่รัฐบาลจัดสรรให้ผู้สูงอายุที่มีอายุตั้งแต่ ๖๐ ปีขึ้นไป ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่ตำบลบ้านเหล่า โดยมีการกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการจ่ายเงินสวัสดิการให้แก่ผู้สูงอายุ โดยมีเกณฑ์พิจารณาอัตราเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุแบบขั้นบันได ดังนี้

- (๑) ผู้สูงอายุที่มีอายุ ๖๐-๖๙ ปี จะได้รับเบี้ยยังชีพ ๖๐๐ บาทต่อคนต่อเดือน
- (๒) ผู้สูงอายุที่มีอายุ ๗๐-๗๙ ปี จะได้รับเบี้ยยังชีพ ๗๐๐ บาทต่อคนต่อเดือน
- (๓) ผู้สูงอายุที่มีอายุ ๘๐-๘๙ ปี จะได้รับเบี้ยยังชีพ ๘๐๐ บาทต่อคนต่อเดือน
- (๔) ผู้สูงอายุที่มีอายุ ๙๐ ปีขึ้นไป จะได้รับเบี้ยยังชีพ ๑,๐๐๐ บาทต่อคนต่อเดือน

๑.๕.๔ ผู้สูงอายุ หมายถึง ผู้สูงอายุที่มีอายุ ๖๐ ปีขึ้นไปและได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสองเม่น จังหวัดแพร่

๑.๕.๕ องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสองเม่น จังหวัดแพร่ หมายถึง หน่วยงานราชการบริหารส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่ง ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ที่เป็นผู้รับผิดชอบในการจัดสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ โดยถือปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒

๑.๕.๖ สังกหัตถ์ ๔ หมายถึง หลักธรรมที่เกื้อหนุนหลักการสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน เป็นหลักธรรมที่ช่วยยึดเหนี่ยวน้ำใจ ผูกไมตรี เอื้อเฟื้อเกื้อกูลของผู้บริหาร เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่าต่อผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อันประกอบด้วย

(๑) ทาน คือ โอบอ้อมอารี การให้ความช่วยเหลือ การแบ่งปันให้ความรู้และให้คำปรึกษา คำแนะนำ การอำนวยความสะดวก การปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๒

(๒) ปิยวาจา คือ การพูดจาไพเราะ สุภาพ อ่อนน้อม มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีจิตสำนึกในการให้บริการด้วยความเต็มใจ เปิดโอกาสในการแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

(๓) อัตถจริยา คือ การทำประโยชน์ การให้ความช่วยเหลือในการให้บริการและช่วยแก้ไขปัญหาต่างๆ อย่างเต็มใจ มีน้ำใจต่อประชาชน ไม่มีอคติหรือความลำเอียง

(๔) สมานัตตตา คือ การเป็นผู้มีความเสมอภาค ปฏิบัติหน้าที่ต่อผู้สูงอายุอย่างเท่าเทียมกันโดยไม่เลือกปฏิบัติ แต่งกายด้วยความสุภาพเหมาะสมตามกาลเทศะ

๑.๗ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑.๗.๑ ทำให้ได้ทราบรูปแบบการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสังคหัตถ์ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่

๑.๗.๒ ทำให้ได้ทราบผลการเปรียบเทียบการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสังคหัตถ์ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

๑.๗.๓ ทำให้ทราบปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสังคหัตถ์ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่

๑.๗.๔ ทำให้ทราบแนวทางการพัฒนาการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสังคหัตถ์ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่

๑.๗.๕ ผลการวิจัยจะนำไปเป็นสารสนเทศ เพื่อพัฒนาการบริหารงานสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามหลักสังคหัตถ์ ๔ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเหล่า อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่